

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 28/03/2001

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 134

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm nay chúng ta xem tiếp điều thứ năm của bát chánh đạo là “chánh tinh tấn”, tấn là tiến bộ, chánh chính là không tà. Người thông thường trong xã hội hiện nay, chúng ta không thể nói là họ không nỗ lực, họ cũng rất nỗ lực, vô cùng tinh tấn, nhưng phương hướng mục tiêu của họ sai rồi, họ tinh tấn về phía danh văn lợi dưỡng, điều này trong Phật pháp không gọi là chánh tinh tấn. Từ đâu mà phân biệt chánh và tà? Một nguyên tắc đơn giản nhất, đó chính là thứ có thể mang theo và không thể mang theo. Thứ có thể mang theo là chánh, còn thứ không thể mang theo là tà. Vì sao nói thứ không thể mang theo là tà? Nếu đối với những phương diện không thể mang theo mà chúng ta lại chấp trước kiên cố, tham luyến, chiếm hữu thì sẽ tạo thành khổ nạn cho đời sau, đây gọi là tà. Từ đó cho thấy, bát chánh đạo, định nghĩa của chữ “chánh” này chính là ở chánh kiến, chánh tư duy, chúng ta gọi là chánh tri chánh kiến, chỉ cần hai điều này chánh thì những điều còn lại thấy đều chánh; nếu hai điều này không chánh thì những điều còn lại muốn chánh cũng không thể chánh được, chúng ta nhất định phải biết đạo lý này.

Trong Phật pháp Đại thừa, nếu nói đến chánh tinh tấn tuyệt đối, chúng tôi nói một câu chân thật, không gì bằng niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, đây là thuần chánh. Dùng thời gian một đời thì nhất định cầu được thế giới Tây Phương Cực Lạc. Có thể cầu được hay không? Đáp án là chắc chắn. Bất kỳ người nào, chỉ cần y theo đạo lý, phương pháp mà kinh điển đã nói để tu học thì chắc chắn có thể chứng được, đây là đại viên mãn chân thật cứu cánh. Lời này không phải chúng tôi tùy tiện nói, mà là chư Phật Thế Tôn đã nói trong kinh giáo. Chúng ta nhìn thấy thế gian có một loại người, phần lớn là chưa từng đi học, chưa từng nhận qua giáo dục, không biết chữ, là những ông bà cụ ở thôn quê, họ không biết gì cả, từ sáng đến tối chỉ niệm một câu A-di-đà Phật, bạn lại tỉ mỉ quan sát sự hành trì của họ, tâm của họ thanh tịnh, họ không có vọng tưởng, buông xuống vạn duyên, đối đãi với bất kỳ người nào cũng đều chân thành, từ bi. Chúng ta quan sát thật kỹ, họ chưa từng học qua thập thiện nghiệp đạo, họ cũng chưa từng đọc qua kinh

Thập Thiện Nghiệp Đạo, thế nhưng hành trì của họ hoàn toàn tương ưng với những điều mà thập thiện nghiệp đạo nói. Tâm thiện, tư tưởng thiện, hành vi thiện, giao thiệp với người đều hết mực chân thành, khẩn thiết; người khác đối họ, gạt họ, họ cũng không hề để ở trong tâm, vẫn hoan hỷ niệm Phật, loại người này thành công, loại người này chính là người thượng thượng căn mà trong kinh Phật đã nói, người thông thường như chúng ta không thể sánh bằng họ, họ quả thật đúng là buông xuống vạn duyên, đây là chánh tinh tấn, chân tinh tấn. Chúng ta học Phật, nếu không quan sát từ chỗ này, không hạ công phu ở chỗ này thì quả thật là sai rồi!

Chúng ta ngày nay học giáo, hoằng dương Tịnh độ, khuyến hóa người đời, vậy có trở ngại, có mâu thuẫn với chánh tinh tấn hay không? Xin thưa với quý vị là không có. Pháp môn niệm Phật hoàn toàn không trở ngại bất kỳ ngành nghề, công việc nào, đây là chỗ thù thắng của pháp môn này; cho nên được tất cả chư Phật Bồ-tát tán thán, đạo lý là ở chỗ này, hoàn toàn không có trở ngại. Những ông bà cụ đó, công việc mỗi ngày của họ là làm việc nhà, chăm sóc gia đình của họ, chăm sóc con cháu của họ, giao thiệp với bạn bè thân thích, đều không trở ngại cho họ. Từ đó cho thấy, chúng ta hoằng pháp lợi sanh cũng không bị cản trở. Điều gì có thể cản trở bản thân chúng ta vậy? Vọng tưởng, nghĩ ngợi lung tung, đây là mối hại lớn, dính tướng, việc này gây trở ngại cho chúng ta. Cho nên, thứ thật sự gây trở ngại chính là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, chỉ cần lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì một mảy may trở ngại cũng không có. Cho nên, trong kinh Hoa Nghiêm nói “lý sự vô ngại, sự sự vô ngại”.

Chúng ta hãy quan sát thật kỹ, trong kinh Hoa Nghiêm, 53 vị thiện tri thức làm mẫu cho chúng ta thấy, trên hình thức, pháp môn mà họ tu học không giống nhau, thân phận của họ không giống nhau, ngành nghề khác nhau, nhưng họ có một chỗ giống nhau đó là đều không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, điều này là giống nhau; tuy tu học pháp môn khác nhau nhưng đều thuộc về pháp môn niệm Phật. Tôi không biết các bạn đồng tu có nhìn ra hay không, tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn, pháp môn nào cũng là pháp môn niệm Phật, tuyệt diệu không thể nói nổi! Cho nên ai nấy cũng đều thành đạo vô thượng, mỗi người đều là pháp thân Bồ-tát của thế giới Cực Lạc, cảnh giới không thể nghĩ bàn. Chúng ta học Hoa Nghiêm thì phải từ chỗ này mà thể hội, sau đó mới biết thế nào gọi là chánh tinh tấn, chân tinh tấn.

Chú giải ở chỗ này là: “*Siêng tu chánh đế, hướng đến niết-bàn.*” Chánh đế chính là chánh pháp, ý nghĩa này vẫn không dễ hiểu, người thế gian gọi là chân

lý, tư tưởng, kiến giải, ngôn hạnh của chúng ta tương ứng với chân lý thì chính là “chánh đế” được nói trong chú giải. Tu nhân thì nhất định có quả báo, quả là đại niết-bàn. Niết-bàn là tiếng Phạn, dịch thành tịch diệt, tịch là tịch tĩnh. Cảnh giới tịch tĩnh, chúng ta không thể tưởng tượng được, không cách gì tưởng tượng được, người xưa nói: “Một niệm không sanh”, đây là tịch tĩnh. Một niệm không sanh, chúng ta cũng không dễ dàng tưởng tượng được, vì sao vậy? Phàm phu chúng ta có quá nhiều ý niệm. Ý niệm vi tế, bản thân chúng ta không thể phát hiện được, trong kinh Nhân Vương nói trong một khải ngón tay có 60 sát-na, một sát-na có 900 lần sanh diệt, chúng ta không cách gì thể hội được. Ý niệm sanh diệt này chính là nguồn gốc của sanh tử ở trong lục đạo luân hồi, đoạn hết thứ này rồi, không còn nữa thì đây là cảnh giới tịch diệt, trên quả địa Như Lai mới chứng được. Cảnh giới mà Bồ-tát Đẳng giác chứng được vẫn là thuộc về giai vị tương tợ, không phải giai vị chân thật, mà là giai vị tương tợ; Bồ-tát Tam hiền¹ thì không cần nói nữa. Trong pháp thể xuất thế gian chỉ có tịch diệt là chân thật, trong cảnh giới này đã đầy đủ trí tuệ viên mãn, đức tướng viên mãn, không phải đến từ bên ngoài, mà là tự tánh vốn sẵn đầy đủ, đây là chư Phật Như Lai chứng được.

Quay lại nhìn những chúng sanh đông đảo như chúng ta, đã mê mất rồi; không phải là không có, thấy đều có cả, “tất cả chúng sanh đều có trí tuệ, đức tướng của Như Lai”, vô cùng bình đẳng. Tại sao Phật thấy tất cả chúng sanh là bình đẳng? Phật nhìn từ trên tánh đức, tất cả chúng sanh là bình đẳng, không hề khác biệt. Tướng khác biệt sanh ra từ đâu? Sanh ra từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước chính là tập khí, tập tánh mà nhà Nho đã nói, tổ sư thường đem những thứ này gộp chung lại, gọi là tập nhiễm. Trong kinh Phật thường gọi là ô nhiễm, bởi do tập khí làm ô nhiễm chân tánh nên mới biến hiện ra sự chênh lệch rất lớn này. Chư Phật Bồ-tát xuất hiện ở thế gian không có mục đích gì khác, chỉ là đến giúp đỡ phàm phu khôi phục tự tánh, khôi phục giác ngộ mà thôi.

Tự tánh là cái vốn có, giác ngộ cũng là cái vốn có, quý vị nhất định phải hiểu. Mê hoặc không phải là cái vốn có, tập khí phiền não không phải là cái vốn có, đó là gì? Đó là cái ở trong hoàn cảnh huân tập mà thành, không phải cái vốn có. Những thứ không phải vốn có thì đương nhiên có thể đoạn hết, còn những thứ thật sự vốn có thì đương nhiên có thể khôi phục. Đây là nói rõ, phiền não cho dù nặng đến đâu, tập khí có sâu đến đâu, chắc chắn có thể đoạn hết; chắc chắn có thể

---

¹ Bồ-tát Tam hiền: chỉ cho hàng Bồ-tát trước Thập địa, gồm ba lớp giai vị: Thập trụ, Thập hạnh, Thập hồi hướng.

khôi phục trí tuệ, đức tướng giống như chư Phật Như Lai. Việc tu trì Phật pháp, đầu tiên là nói tín tâm. Tin vào điều này, tin rằng có thể đoạn hết tập nhiễm của chúng ta, tin rằng có thể khôi phục đức năng của tự tánh, đầu tiên là “tín mình”. Đại sư Ngẫu Ích nói về “tín” trong Di-đà Kinh Yếu Giải, ngài đã nói sáu điều, điều đầu tiên là tin mình. Từ chỗ này mà xây dựng lòng tự tin, như vậy con người mới có thể cố gắng nỗ lực chánh tinh tấn.

Chúng ta biết, nếu chúng ta muốn đoạn sạch tập khí phiền não, khôi phục trí tuệ, đức năng viên mãn trong tự tánh của chúng ta, phương pháp nhanh nhất chính là Tịnh độ, đây là phương pháp nhanh nhất. Hiện nay, điều chúng ta phải học chính là trong đời sống trước mắt của chúng ta, trong công việc, trong đối nhân, xử thế, tiếp vật, trong khởi tâm động niệm, từng li từng tí đều tương ứng với Tịnh độ, các bạn nghĩ xem đâu có trở ngại gì? Làm sao tương ứng với Tịnh độ? Xin thưa với quý vị, chỉ cần tương ứng với tâm thanh tịnh thì chính là tương ứng với Tịnh độ. Trong kinh chẳng phải đã nói rất hay đó sao? “Tâm tịnh thì cõi Phật tịnh.” Cho nên làm thế nào tương ứng với thế giới Cực Lạc? Tương ứng với tâm thanh tịnh thì chính là tương ứng với Tịnh độ; hay nói cách khác, bất luận vào lúc nào, bất luận ở nơi đâu, bất luận đối mặt với cảnh giới như thế nào, tuyệt đối không mất tâm thanh tịnh.

Thế nào gọi là tâm thanh tịnh? Nhất định không bị ô nhiễm thì chính là tâm thanh tịnh. Sáu căn đối với cảnh giới sáu trần, nếu bạn sanh khởi thất tình ngũ dục (thất tình là: mừng, giận, buồn, vui, yêu, ghét, muốn), hoặc giả bạn khởi tham sân si mạn thì bạn bị ô nhiễm rồi. Hay nói cách khác, không được phân biệt, không được chấp trước. Chỉ cần không phân biệt, không chấp trước thì liền tương ứng với tâm thanh tịnh; nếu còn có mảy may phân biệt, chấp trước ở bên trong thì bạn vẫn rơi vào trong tập nhiễm như trước, bạn không thanh tịnh rồi. Công phu, luyện công, luyện công gì? Không phải luyện Pháp Luân Công, Pháp Luân Công xác thực là ăn cắp danh từ thuật ngữ của kinh Phật, tội lỗi này rất nặng! Bạn phải biết, ở thế gian giả mạo nhãn hiệu nổi tiếng đều có tội, nếu bạn ăn cắp những danh từ thuật ngữ này trong Phật pháp thì tội lỗi đó đều ở địa ngục A-tỳ, cho nên những người này thật sự là “kẻ đáng thương xót”, họ không biết quả báo đáng sợ. Cho nên chúng ta ở trong đời sống thường ngày, sinh hoạt, làm việc, đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta luyện điều gì? Luyện không phân biệt, không chấp trước, đây chính là tu tâm thanh tịnh, tu tâm bình đẳng, thành tựu tịnh nghiệp của chúng ta; một câu Phật hiệu, nguyện sanh Tịnh độ là đi được rồi. Pháp môn này thật sự là dễ dàng, thế nhưng trong đời sống thường ngày nếu bạn không biết luyện công

phu này thì bạn gặp khó khăn thôi, cho dù mỗi ngày bạn niệm một trăm ngàn tiếng, hai trăm ngàn tiếng, người xưa nói là “hết bể cổ họng cũng uổng công”, đây là sự thật. Tốt rồi, hiện tại thời gian đã hết.